

her, der ere virkelig praktiske Fiskere, og jeg synes derfor, det er meget demokratisk, at man siger til disse Fiskere paa de forskellige Steder: Søg I nu at ordne disse Forhold saa godt, I kunne, saa skal Lovgivningsmagten tage alt muligt Hensyn dertil. Jeg vil ønske, at man ikke pæller alt for meget ved denne Lov, og da Forslaget nu gaar i Udvalg, vil jeg slutte med det Ønske, at man der vil tage saa varligt paa det som muligt. Jeg tror, at Loven vil blive til Velsignelse, hvis den føres ud i Livet i den Stikelse, den nu har. Vægter man alt for mange Hindringer i Vejen for den, saa vi maatte ingen Lov, og vi maa saa blive staaende ved den daarlige Fiskerilov, som vi have. Dermed skal jeg give Loven min bedste anbefaling.

Landbrugsministeren (Sehested):

De forskellige Ønsker, der ere fremsatte af det ærede Medlem om Forandringer i det foreliggende Lovforslag, ville jo komme under Overvejelse i et eventuelt Udvalg, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa dem i Djebliffet, navnlig da Tiden er stærkt fremrykket. Der er kun et enkelt Spørgsmaal, som jeg gerne vil tillade mig at gøre en kort Bemærkning om. Det er det af det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensen) rejste Spørgsmaal angaaende § 12, 3dje Stykke. Det ærede Medlem henviste til en nys falden Højesteretsdom, hvis Udfald skulde gøre det noget tvivlsomt, om det gik an at tillægge Ministeren den Myndighed, der er foreslaaet ham tillagt i Loven, til at fastsætte Grænsen for Udløbet af de vestjydske Aaer, idet det ærede Medlem henviste til en Skrivelse, der tidligere var afgaaet fra Indenrigsministeriet angaaende denne Sag, og hvori Indenrigsministeriet havde bestemt Aaernes Udløb uden for „Vaderne“, medens Højesteret kom til det Resultat, at Grænsen maatte sættes, hvor Brønorden hører op. Det ærede Medlem opfattede da det Spørgsmaal, om Ministeren nu i Fremtiden, naar Lovforslaget havde givet ham den Bemyndigelse, kunde sætte en anden Grænse end den, Højesteret nu havde sat. Jeg skal dertil blot bemærke, at jeg gaar ud fra som en given Ting, at naar en Lov vedtages af Rigsdagen og stadfæstes af Kongen, og den giver Ministeren en Bemyndigelse til at sætte Grænsen for de vestjydske Aaer, maa

han ogsaa have Lov dertil, selv om der foreligger en Højesteretsdom, der i det givne Tilfælde har sagt, at Grænsen maatte være der og der. Naar Højesteret ikke har taget Hensyn til den Afgørelse, der er truffen af Indenrigsministeriet med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal ved Ribe, er det selvfølgelig ganske korrekt og rigtig, idet der ikke den Gang forelaa nogen Bemyndigelse for Indenrigsministeriet til at træffe en saadan Afgørelse, der var bindende for de paagældende; men naar der foreligger en Bemyndigelse i den Henseende, antager jeg ogsaa, at Ministeren maa kunne træffe sin Afgørelse efter de faktiske Forhold, selv om Højesteret tidligere var kommen til et andet Resultat om netop dette givne Forhold. Det skal jeg imidlertid lade staa hen til nærmere Overvejelse. Skulde det vise sig, at en saadan Bestemmelse vilde være uigennemførlig, skal jeg med Glæde være med til at forandre den. Med det samme jeg er ved § 12, vil jeg gerne bemærke, at det ærede kongevalgte Medlems Bemærkning om Redaktionens af 2det Stykke vist er fuldkommen rigtig, og det bliver vist nødvendigt at omvedigere det. Det samme kongevalgte Medlem omtalte ogsaa Aalegaardsspørgsmaalet og nævnte der, at der vist var nogen Misforstaaelse med Hensyn til Betydningen for Aalegaardsejerne af Bestemmelsen i § 12 om Afstanden fra løse Redstaber, idet det ærede Medlem udtalte, at denne Bestemmelse om 50 Favne i § 12 jo ikke kunde betyde, at Kystejeren kunde strække sin Aalegaard længere ud end 100 Favne. Det er ganske rigtig, men Sagen er jo den, at der overhovedet ikke ved Lovforslaget, saaledes som det foreligger her, er sat nogen som helst Grænse for, hvor langt Kystejeren maa sætte sine Aalegaarde og sine Rusjer ud. Det, der foreligger her, er en Grænse for, hvor langt Kystejersens Eneret gaar, og hvor langt han altsaa skal have den kvalificerede Beskyttelse paa denne Eneret, som ligeledes er foreslaaet her i Loven. Derimod er der ingen Tvivl om, som ogsaa anført af det ærede 12te kongevalgte Medlem (A. Hage), at Kystejeren lige saa fuldt som enhver anden Fisker kan sætte sine Aaleruser ud, saa langt han vil, og nyde samme almindelige Beskyttelse, som omhandles i § 12. Jeg tror, det er det, der har været Tale